

ГДЕТСКИ ЖИВОТЪ

II

Премина лътото. Заесени се. Надникна есенното слънце съ уgasнали очи. Закапаха листата жълти и изпечени отъ лътната горещина. Узръха всички плодове. Заскърцаха тежки кораби съ грозде. Широкиятъ друмъ къмъ града почернѣ отъ коли. Тѣ откарваха цѣли сандъци съ ябълки, скрити въ пшеничена слама.

Единъ денъ на Митко така се прияде ябълка, че скочи още въ тъмно и извика:

— Бабо, нали сега е есень?
— Сега, Митко!
— Ябълката е вече узрѣла, нали?

— Узрѣла е! — отвѣрна слѣпата баба безъ да дигне глава.

Митко грабна широката капа на дѣда си. Отвори вратата и изскочи навънъ. Бутна вратничето на градината. Отиде до най-сладката ябълка и лакомо погледна нагоре.

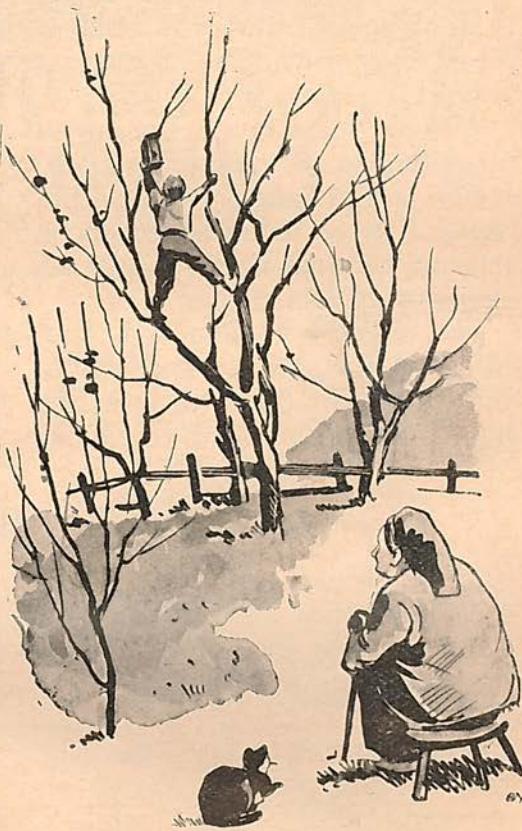
По младото дръвче нѣмаше нито единъ плодъ. И шумата бѣше надупчена и виснѣше надолу на жълти парцалчета. Сърдцето на Митко се сви отъ мжка. Той си преглѣтна само плюнката и се върна назадъ. Влѣзе вкъщи.

— Бабо! — викна още отъ вратата Митко.
— Що, сине?

— Защо ябълката не е родила плодъ тая година?

— Не знамъ, миличко! Родила е, ама трѣба да сѫ я опоскали пуститѣ гженици!

— Какво е гженици, бабо!

— Тѣ сѫ едни малки животинки, дѣлги като желѣзвница и съ по сто крака!

— Ами по другитѣ градини защо сѫ родили ябълките?